

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ
IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 21–22 травня 2020 року)

У двох частинах

Частина 1

Суми
Сумський державний університет
2020

патенту повинен підтримувати сорт протягом строку чинності патенту відповідним чином. Позитивним моментом є те, що в деяких випадках Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України може вимагати додаткові документи або відомості про сорт рослини, що реєструється.

Отже, стан охорони прав на сорти рослин в Україні знаходиться в непоганому стані, переважне прагнення України до Євроінтеграції вносить постійні зміни в законодавство не є виключенням охорона сортів рослин. Проте слід сказати, що не зважаючи на достатній рівень правового регулювання охорони сортів рослин, все таки існують проблеми правового регулювання, і саме застосування зарубіжного досвіду буде досить вдалим кроком у вдосконалене правове майбутнє.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про охорону прав на сорти рослин: Закон України від 21.04.1993 р. № 3116-XII. *Відомості Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3116-12#n488>.
2. Міжнародна конвенція з охорони нових сортів рослин від 2 грудня 1961 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_856.
3. Пічкур О. В. Проблемні питання охорони прав на сорти рослин – нетрадиційні об'єкти права інтелектуальної власності. *Інтелектуальна власність*. 2004. № 2. С. 3–9.
4. Курило В., Пушкар М. До проблеми правової охорони сортів рослин в Україні. *Інтелектуальна власність*. 2006. № 1. С. 20–25.

ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСФЕРУ ДОМЕННОГО ІМЕНІ ДО ІНШОГО РЕЄСТРАТОРА

Савицька І. В.

*Студентка III курсу ННІ права
Сумського державного університету
Науковий керівник: Думчиков М. О.
к. ю. н., асистент кафедри КПДС ННІ права
Сумського державного університету*

Сьогодні більшість людських відносин перейшли у віртуальну площину, що стає причиною інтенсивного розвитку інформаційно-технологічних відносин. Як наслідок, стрімко розробка нових об'єктів у сфері ІТ-відносин, що активно впроваджуються та використовуються. Саме завдяки розвитку Інтернет-простору та електронної комерції, кожна компанія або інша зацікавлена особа може мати власний веб-сайт для реклами, пропонування продажу товарів чи послуг або іншої інформації, яка може бути корисною для потенційного відвідувача сторінки. Але така веб-сторінка не може існувати без

доменного імені, як його основи.

Доменне ім'я – це унікальна адреса в мережі Інтернет для адресації на неї комп'ютерів та ресурсів [3]. Закон України «Про телекомунікації» при визначенні домену використовує позначення частини адресного простору мережі [1].

Доменне ім'я володіє всіма ознаками обігоздатності:

- 1) кожне доменне ім'я є унікальним;
- 2) права на кожне доменне ім'я є винятковими і належать володільцю (адміністратору) доменного імені;
- 3) право на доменне ім'я є відчужуваним, тобто може бути передане від однієї особи іншій;
- 4) доменне ім'я має певну цінність, тобто має ринкову вартість [4, с. 41].

Та з питанням регулювання доменних імен також нерозривно пов'язано й поняття реєстранта. Реєстрант – це фізична чи юридична особа, на ім'я якої зареєстровано відповідний домен, тобто це власник реєстрації цього домену. Саме ця особа фактично несе відповідальність за використання доменного імені, особливо, що стосується незаконних цілей. На реєстранта покладається обов'язок зареєструвати домен через акредитованого ICANN реєстратора задля резервування домену, відповідно що ніхто більше не зміг скористатися таким самим доменним ім'ям [2, с. 62].

Такий реєстратор здійснює перевірку стосовно того, чи є доменне ім'я вільним, після чого створює запис в WHOIS з інформацією про власника реєстрації. Система WHOIS покликана допомогти перевірити доменне ім'я на зайнятість, діагностувати проблеми під час реєстрації, але головне її призначення полягає у наданні інформації про реальну фізичну особу, місце ведення діяльності організації, а також контактної інформації Інтернет-продавця або компанії, або будь-якої іншої організації з присутністю в Інтернеті [5].

При цьому реєстрант наділений повною свободою у відношенні до вибору реєстратора і може замінити його у будь-який час, вільно розпоряджатися зареєстрованим доменом протягом усього терміну діючої реєстрації. Відносини між реєстратором та реєстрантом регулюються згідно укладеного спеціального договору, на основі якого ґрунтується оплата послуг реєстратора реєстрантом та основні умови їх співпраці. Однак, у випадку бажання змінити реєстратора, власнику доменного імені варто звернути увагу на декілька положень.

Ініціювати такий процес може тільки зареєстрований власник чи особа, що наділена такими адміністративними повноваженнями, або ж особою, яка уповноважена діяти від імені будь-кого з таких суб'єктів. Таке правило спрямоване на запобігання

несанкціонованої передачі доменів та їх елементарного захисту від неправомірних посягань. Та щоб розпочати процедуру передачі ДІ від одного реєстратора до іншого, важливим моментом є попереднє звернення до того реєстратора, якому планується передача. Для того, щоб підтвердити свій намір передачі ДІ, після такого звернення реєстрант заповнює стандартизовану форму (StandardizedForm for Gaining Registrars). Адже без неї запит на передачу не буде оброблено. Фактично, заповнення такої форми є одним із ключових моментів у процесі трансферу ДІ до іншого реєстратора. При цьому поточний реєстратор також повинен підтвердити намір реєстранта передати ДІ шляхом підтвердження раніше заповненої власником форми. Якщо все проходить успішно, то реєстратор-отримувач направляє інформацію про передачу йому ДІ [6, с. 7].

Окрім того, для передачі доменного імені також необхідний код авторизації або код передачі (кодAuthInfo). Він створюється реєстратором з метою підтвердження особи реєстранта та слугує додатковим запобіжником при спробі несанкціонованої передачі ДІ. Такий код надається двома способами: 1) реєстратор надає змогу власнику особисто створити такий код через веб-сайт або наявну службу підтримки та обслуговування клієнтів реєстратора; 2) протягом 5 календарних днів із моменту запиту сам надає реєстранту такий код.

Фактично, такий процес не є досить складним та тривалим, тому подібні зміни реєстраторів часто здійснюються в сучасних умовах конкуренції та активного розвитку технологій. При цьому, реєстратор може відмовити у трансфері ДІ від нього до іншого реєстратора у таких випадках:

1. Заблоковане доменне ім'я;
2. Наявні причини неможливості ідентифікації особистості особи, яка хоче здійснити передачу, які є повністю обґрунтованими;
3. Реєстратор має письмову заборону від реєстранта про заборону здійснення передачі.
4. Існують підкріплені доказами підстави вважати, що вчинюється шахрайство;
5. Наявність проблем із оплатою доменного імені за попередній період реєстрації;
6. «Період блокування».

Так званий «період блокування» має декілька підстав, чому не може бути здійснена передача ДІ. По-перше, це не закінчення 60-денного періоду від дати реєстрації доменного імені або ж зміни контактної реєстрації про власника ДІ. По-друге, це також умова, що не минуло 60 днів від дати попереднього трансферу ДІ. Тобто реєстраторам надається мінімальний 60-денний мінімальний період, протягом якого дане доменне ім'я повинно перебувати під його контролем. Насправді, все це більшою мірою спрямовано на

недопущення несанкціонованих передач ДІ.

При цьому обставини, які унеможливають передачу домену мають істотний вплив на ситуацію, яка може скластися. Тобто, навіть якщо усі попередні кроки були здійснені успішно, реєстратор зобов'язаний відхилити такий трансфер якщо:

1) дане ДІ є предметом розгляду відповідно до положень Єдиної політики вирішення спорів про доменні імена;

2) ДІ є предметом розгляду в суді;

3) ДІ є предметом розгляду відповідно до положень Політики вирішення спорів під час заміни реєстраторів;

4) ДІ є предметом розгляду відповідно до Єдиної системи швидкого призупинення;

5) ДІ є предметом 60-денного процесу зі знаття блокування домену [2, с. 63].

Тобто за таких обставин трансфер ДІ не може відбутись, адже сам предмет передачі є предметом наявного спору або іншого розгляду, пов'язаного з його активним або призупиненим функціонуванням, правом власності або іншими умовами.

Отже, можна зробити висновок про те, що трансфер ДІ від одного реєстратора до іншого, а точніше саме прав на його використання, наразі є достатньо складною справою з огляду на її урегульованість в Україні та, насправді, мінімальним правовим забезпеченням такого важливого процесу. Але завдяки такій корпорації, як ICANN, та її політиці, що стосується правомірного застосування Єдиної політики вирішення спорів про доменні імена, Політики вирішення спорів під час зміни реєстраторів та Єдиної системи швидкого призупинення питання трансферу ДІ на світовому рівні, наявна можливість хоч би частково врегулювати даний процес та наявні спори стосовно такого трансферу між реєстратором та реєстрантом.

На жаль, даний процес в Україні ґрунтується на мінімальному забезпеченні з боку правового регулювання та потребує додаткового, більш детального розгляду. Та все-таки, при підготовці здійснення такого трансферу потрібно звернути увагу на всі особливості та кожен крок відповідної процедури, які можуть поставити під питання перехід ДІ. Як приклад, це можливість наявності того ж «періоду блокування» або інших маніпуляцій, пов'язаних із функціонування ДІ. та якщо дійсно виникає потреба, то необхідно діяти відповідно до законно сформованих та затверджених способів передачі, які наявні на даний момент.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про телекомунікації: Закон України від 18 лист. 2003 р. № 1280-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 12. Ст. 155.

2. Філінович В. В. Передання прав на доменне ім'я та його трансфер до іншого реєстратора. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2018. № 34. С. 62–64.
3. Реєстрація доменів і суперечки з приводу доменних імен – як передбачити ризики // Західна консалтингова група. URL: <https://zkg.ua/reiestratsiia-domeniv-i-superechky-z-privodu-domennykh-imen-iak-peredbachyty-ryzyky/> (дата звернення 03.03.2020).
4. Некіт К. Г. Доменне ім'я як об'єкт цивільних прав. *Часопис цивілістики*. 2017. № 23. С. 40–44.
5. About WHOIS. Internet Corporation for Assigned Names and Numbers. URL: <https://whois.icann.org/en/about-whois> (дата звернення: 29.02.2020).
6. Issues and Challenges Impacting Domain Name Registrants. ICANN. Los Angeles. 2018. Т.1. 15 с.

СПЕЦИФІКА МАЙНОВИХ І НЕМАЙНОВИХ ПРАВ В СИСТЕМІ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Хрідочкін А. В.

*д. ю. н., доцент, завідувач кафедри загально-правових дисциплін
Дніпровського гуманітарного університету*

Право інтелектуальної власності виступає ключовою ланкою категорії «інтелектуальна власність». При цьому слід підкреслити, що мова йде про право інтелектуальної власності, а не традиційне право власності, між якими існують визначальні розбіжності. Якщо право власності спрямоване на панування власника над належними йому речами, а заборона втручання третіх осіб має при цьому додатковий, забезпечувальний характер, то право інтелектуальної власності забороняє використання третім особам результатів інтелектуальної творчої діяльності. До права інтелектуальної власності, на відміну від права власності, не можна застосовувати набуття за давністю, знахідкою, відчуженням (адже творець не втрачає повністю зв'язок з результатом своєї інтелектуальної творчої діяльності - він продовжує існувати у формі немайнового права творця) та приватизацією. Це право не можливо також припинити у зв'язку зі знищенням, реквізицією або конфіскацією об'єкта інтелектуальної власності.

Існує відмінність і у тривалості дії цих прав: право власності не має обмежень у часі, а тривалість дії права інтелектуальної власності чітко регламентоване законодавством. До того ж, право власності визнає за особою право на придбання речі у всіх країнах світу незалежно від місця проживання власника та місцезнаходження майна.